

IHANA TURPA

Huulella hipaisi korvaa, kaulaa
ja olalleni laski leukansa.
Siksi ”Liinukan” silitin kaulaa.
Ystävyytemme leppoisaa, lauhaa
Tamma-emo iäkäs ystävään,
monet tapaamiset päivittäin,
runsaasti mielihyvää siitä sain.
Kerran yksin huomasin olevain,
tamma vietiin pois – mä suruun jäin,
puhuin Liinukalle ikävöin näin.

Mä pilttuussa seisoin monta kertaa,
minkä muistin, ei oo sillä vertaa.
Vaiti olin, ystävääni surren,
vastas Liinukka, heinää purren.
Silkkiturpaa silitin ja kaulaa,
halunnut en tänään lainkaan laulaa.
Hyväillen mun ystävääni kosken
turpaan kiinni painan oman posken
– muistoissani tietenkäin- kaipasin.
Sieraimemme vierekkäin- tunnen sen.

Myöhemmin orivarsaa koulutin sitä,
jota myös paljon rakastin,
vartuttuain, tuota liinaharjaa,
Liinukan kun oli sukusarjaa.
Kookas, roteva ja maltillinen.
Tie oppimiseen oli rauhainen.
Peltotietä talven ajelimme,
samoin kyläteillä me kuljimme.
Poika, Liinukan kaltainen,
monin tavoin lähisukulainen.

Tullut oli opiskeluikään,
lähtöä siis estänyt ei mikään.
Poika talliin jäi ja laitumille,
Mitään ei voitu vaatimuksille.
Eno-senior Poikaan mielistyi,
hänelle isä siksi Pojan myi.
Enää en sitten Poikaa tavannut,
ystävää valjaisiin en pukenut.
Eri teitä me täällä kuljimme,
ajelun päättyneen tajusimme.

Muistoissani palaan isoisään,
hevosiin ja opetukseen papan.

”Opettajan pitää maltillansa ohjata,
antaa opetustansa,
ei koskaan olla kiivas, hankala,
turhan takia ei voi jankata.
Neuvo tämä pätee kumpaiseenkin.
Opetukseen varsan, ihmisenkin.
Ohjat kiristät vain tarpeen mukaan
et tiukkaan, siitä ei pidä kukaan.
Hevonen ja lapsi parhaan antaa,
kun sitä rakkaus lämmin kantaa.”

Siis tämä papan opetus.
Eno-junior vei opintielle.
Sai lopetuksen varsan kasvatusta.
Kasvattajan tiestä tuli mielle,
pohjan mietin perusteiden tielle,
työ löytyi joukosta ammattien
pois pyrin tavasta leperrysten,
ja vastakaiku löytyy luokasta.
Kohti aikuisuutta työni johdan.
Meni hyvin, aidon löysin kohdan.

Tärkeää oppilaan on kohtelu,
ystävällinen työssä johtelu,
ja saavutusten tuoma tunnustus,
on siksi tarpeen myöskin kannustus,
opin äiti edelleen on kertaus,
on suora asia tai vertaus.
Kasvavaa ei saa koskaan särkeä,
tarve siis: malttia ja järkeä.
uskoa ja täyttä luottamusta
vain se oikeaa on kasvatusta.

Jälki-istunto, sekö auttava?
Sitä ei syytä edes mainita.
Kaveruus kuulua ei voi työhön
sotilas- ja poliisiyhteisön,
otteet väärät - tavoite aikuinen,
ja lapsikin tästä on tietoinen.
Motivoitavuus, syntyä tietoisuus.
Siis autoritäärinen balanssi –
vain sen oppilaamme tarvitsevat.
Muinoin kiroillen ulos karsittiin,
ja ohjeet harkitsevat tukittiin.
Tuli kodit, koulut alastomat.
Kun politiikka mukaan lukittiin.